

Jože Šmit | Večeri pred zimo

Večeri zdaj so jetični bolniki,
ki trudni zro v umazane blazine:
vse črna, bolna kri, nikjer beline.
Pomikajo se k hišam sov skoviki.

V cerkvenih oknih gledajo svetniki
razgaljene, krvave globočine
umirajočih src; od bolečine
nemé v brezzvezdnatih nočeh jim kriki.

Umreti daj mi v teh večerih, Bog,
da se vsaj v smrti mi spočije duša!
Tako bilo bi dobro: naokrog

bi padal sneg, gorak in čisto bel,
nad mano nizko bi slonela ruša
in iz srca Tvoj križ v poljé blestel...

Vinko Beličič | Cesta

Narodov, človeštva skrita bela cesta,
tvoje vitke roke vežejo brezbrežja iz veka v vek,
nam zapro oči, ko si izmerila življenja tek,
ljubica molčeča in do konca zvesta.

Hodimo iz mater v grob z nasmehom, jokom;
sleherna stopinja je preteklega z bodočim vez.
Spremlja prah nas, pekočina, dih zasanjanih dreves,
noč nas nese k žarkov jutranjih potokom.

Z upanjem v obzorje gledamo megleno.
Tja, še tja skrivnost nas mami. Kam? V življenje ali smrt?
Kje je meja? Tam, kjer z nebom, zemljo je pogled zastrt?
Meje ni — nov svet odgrinja si kopreno.

Vôdi, vôdi nas, mogočna bela cesta,
meri pot nam iz sedanjosti v brezčasnost, v sladki mir!
Vedno bliže hladni je pristan, kjer tvoj ugasne tir,
čas umre, izsrkajo nas večna mesta.